

Π. Μ. Σωτήρχος-Κλάψε Παναγιάμου (Πώς θα βρούμε την άνωθεν βοήθεια)»

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η «ΟΥΡΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ»

Πηγαίνοντας σ' ένα Μοναστήρι της Φθιώτιδος , συνάντησα στον δρόμο έναν παράξενο καλόγερο, με ανεμοδαρμένα γκρίζα γένια και αχτένιστα μαλλιά, που τον έλεγαν Ιωάννη. Τα ράσα του πολύ τριμμένα και όχι πολύ καθαρά κι ένα βλέμμα κοφτερό σαν αετίσιο που δεν βοηθούσε να λογαριάσης την ηλικία του. Ψηλός, λιπόσαρκος, σου έδινε την εντύπωση αντάρτη των βουνών και θύμιζε στιγμές-στιγμές τον μεγάλο εκείνον αντάρτη της Ερήμου, τον Πρόδρομο και Βαπτιστή Ιωάννη. Έδειχνε και τούτος ατρόμητος , αλλά και συγκλονισμένος ταυτόχρονα, ωσάν να έβλεπε αδιάκοπα μπροστά του τον Θεόν. Με χαιρέτησε πρώτος και με ρώτησε αν πηγαίνω στο Μοναστήρι που φαινόταν κατάντικρυ στην δασωμένη βουνοπλαγιά.

- Πηγαίνω να βρω τον Γέροντα Σωφρόνιο, είπα.

- Τον ίδιο σκοπό έχουμε, αποκρίθηκε. Κι εγώ στον Γέροντα Σωφρόνιο πηγαίνω. Στάσου όμως και πάρε μίαν ανάσα ,γιατί έχουμε ακόμα πολύ δρόμο να κάνουμε και ο κατσικόδρομος είναι ανηφορικός.

Καθήσαμε κάτω από ένα δέντρο. Εκείνος άνοιξε τον ντροβά του και έβγαλε το παγούρι με το νερό που κουβαλούσε πάντα μαζί του.

- Θεε μια γουλιά; με ρώτησε.

Ήπια μόνον εκείνος και ύστερα συστηθήκαμε. Ήταν ιερομόναχος και δεν ήξερε πολλά γράμματα κοσμικά. Μόνον το δημοτικό είχε τελειώσει και δυο τάξεις του παλιού γυμνασίου. Γρήγορα όμως κατάλαβε ότι ο κόσμος τούτος είναι γεμάτος λάσπη και πήρε τα βουνά για να καλογερέψη και να γλιτώση από την βρωμιά της

ματαιότητος. Τον πήρε κοντά του , σαν υποτακτικόν, ο Γέροντας Ισαάκ ,και η πρώτη εντολή που του έδωσε ήταν:

- Μάθε να προσεύχεσαι.

- Και πώς θα μάθω, Γέροντα;

- Παρακάλεσε τον Θεό να σου δείξη, μου είπε. Και συνέχισε: «Πιστεύεις στον Χριστό;». Και όταν του απάντησα ότι πιστεύω, μου ξανάπε:

- Όσο περισσότερο πιστεύεις στον Θεό, τόσο και ο Θεός θα πιστεύη σε σένα και θα σε προστατεύη συνεχώς.

Έτσι, από την μίαν απορία έπεφτα σε άλλη, και ο Γέροντας Ισαάκ μου έδωσε την εξήγηση λέγοντάς μου: «Όταν αγκαλιάζης κάποιον πώς τον αγκαλιάζεις;

- Με τα χέρια μου τον αγκαλιάζω, απάντησα.

- Το ίδιο να κάνης και με τον Θεόν, όταν προσεύχεσαι.

- Μα τον Θεόν δεν τον βλέπω, δεν είναι μπροστά μου για να τον αγκαλιάσω!

- Ποιός σου το είπε αυτό, βρε κουτορνίθι; Ο Θεός είναι πάντοτε μπροστά σου, αφού είναι «πανταχού παρών και τα πάντα πληρών». Μόλις λοιπόν αρχίζεις να προσεύχεσαι, σε πλησιάζει ακόμα πιο πολύ και σε ακούει. Κατάλαβες;

- Μα εγώ δεν τον βλέπω, Γέροντα...

- Δεν τον βλέπεις, μου είπε, γιατί τα μάτια σου είναι γεμάτα τσίμπλες από τις αμαρτίες σου. Αυτό κάνουν οι αμαρτίες. Γεμίζουν τα μάτια της ψυχής με τσίμπλες, για να μη βλέπουμε πού βρισκόμαστε και πού πάμε και τί κάνουμε...

- Και έμαθες να προσεύχεσαι, π. Ιωάννη; τον ρώτησα.

- Τί να σου πω; Ακόμα προσπαθώ, αδελφέ μου, αποκρίθηκε. Η προσευχή είναι η πιο δύσκολη δουλειά σ' αυτόν τον κόσμο, η αληθινή προσευχή ,βεβαίως, όχι να κρατάς ένα βιβλίο και να διαβάζης λόγια. Όποιος μάθει καλά την προσευχή, σώζεται. Γιατί ο προσευχόμενος αληθινά μιλά με τον Θεό και ο Θεός τον καθοδηγεί σε όλα.

- Αυτό ,που σου είπε ο Γέροντάς σου, να αγκαλιάζης τον Θεόν όταν προσεύχεσαι, δεν σου το εξήγησε πώς γίνεται;

- Βέβαια, βέβαια, είπε ο π. Ιωάννης. Γιατί και σε μένα έκανε μεγάλη εντύπωση αυτός ο λόγος και δεν κατάλαβα στην αρχή τί ήθελε να πη.

- Και τί εξήγηση σου έδωσε;

- Μου είπε ότι δεν αγκαλιάζουμε ποτέ την μάνα ή τον πατέρα μας ή το παιδί μας μόνο με το ένα χέρι, αλλά και με τα δυο. Και στην προσευχή έχουμε δύο χέρια, τον νου και την καρδιά. Πρέπει και με τα δυο αυτά χέρια να αγκαλιάζουμε τον Θεόν. Και αν φθάσουμε σιγά-σιγά στο σημείον να ενώσουμε τον νου με την καρδιά και την καρδιά με τον νου και να νοιώθουμε αληθινά τα όσα λέγει ο νους, τότε φτάνουμε στην αληθινή προσευχή και αγκαλιάζουμε τον Θεόν και ο Θεός αγκαλιάζει εμάς, όπως ο βιολογικός μας πατέρας , όταν τον αγκαλιάζη το παιδί του. Να το θυμάσαι πάντοτε ότι τα χέρια της ψυχής είναι ο νους και η καρδιά...

... - Και τι άλλο σου είπε ο π. Σωφρόνιος για την προσευχή;

- Πολλά μου έχει πει, αποκρίθηκε, αλλά εκείνο που μου έκανε μεγάλη εντύπωση, είναι αυτό που μου δίδαξε την πρώτη φορά όπου τον επισκέφθηκα. Μου είπε: «Όταν προσεύχεσαι, να ξέρης ότι αυτή είναι η τελευταία προσευχή σου σ' αυτόν τον κόσμο και ότι την ίδια μέρα θα φύγης από αυτήν την ζωή για πάντα. Να έχης την αίσθηση ότι αυτά είναι τα τελευταία λόγια σου στον Θεόν. Τότε τι θα του πης; Δεν θα βάλης τα κλάματα και δεν θα παρακαλής να σε συγχωρέση για τις αμαρτίες σου και δεν θα παρακαλής να σε σώση και δεν θα δοξάζης τον Θεόν για το παντοδύναμον μεγαλείον του, αφού είναι Κύριος της ζωής και του θανάτου, και από αυτόν τον ίδιο και μόνον από αυτόν εξαρτώνται τα σύμπαντα; Πώς θα προσευχηθής τότε, την τελευταία ώρα της ζωής σου; Έτσι να προσεύχεσαι πάντα, γιατί δεν ξέρεις πότε θα τελειώση η σύντομη πορεία σου σ' αυτόν τον κόσμο...

- Σοφά λόγια, πολύ σοφά, είπα με θαυμασμό...

....

- Σε ακούω , πάτερ, να ψέλνης συνεχώς «Θεοτοκία» και «Δοξαστικά» για την Θεοτόκον. Σου αρέσουν τόσο πολύ αυτά τα τροπάρια ή έχουν άλλη σημασία; Ξαναρώτησα.

- Και για τα δυο, που είπες φίλε μου. Και γιατί μου αρέσουν πολύ και γιατί έχουν ιδιαίτερη σημασία, το να τιμούμε την Μητέρα του Θεού, το αγνότερον πλάσμα της παγκοσμίου ιστορίας. Τέτοιος άνθρωπος δεν έχει εμφανισθεί , ούτε πρόκειται να φανή σ' αυτόν τον κόσμο. Είναι αυτό που λέγει ο Ψαλμός: «Χαίρε χαράς δοχείον». Και όντως είναι το δοχείον της αιώνιας χαράς . Και αυτό το δεύτερον μου το εξήγησε μια μέρα ο π. Σωφρόνιος.

- Για τα «Θεοτοκία»;

- Για κάθε προσευχή προς την Υπεραγίαν Θεοτόκον, συνέχισε ο π. Ιωάννης.

- Δηλαδή, πώς σου το είπε;

- Δεν θα τελειώνης, παιδί μου, την προσευχή σου, χωρίς να επικαλεσθής την βοήθεια και την μεσιτείαν της Θεοτόκου, χωρίς την «ουρά» της προσευχής, διότι αυτό κάνει και η Εκκλησία, που έχει καθιερώσει μετά από άλλα δοξολογικά υμνογραφήματα , να ψάλλεται και ένα Θεοτοκίον, που είναι πάντοτε αφιερωμένον στην Κυρίαν Θεοτόκον. Αλλά και ο λαός μας , μέσα στην σοφή απλότητά του, αυτό κάνει. Επικαλείται μετά τον Χριστόν την παναγία και λέγει: "Έλα Χριστέ και Παναγία" και κάνει τον σταυρό του και πορεύεται ανάλογα. Γι' αυτό κι εσύ να κάνης το ίδιο και θα έχης πολλή βοήθεια και ευλογία εξ ύψους».

Σιώπησε ο Γέροντας Ιωάννης κι εγώ σκεφτόμουν τα όσα είχε πει για την προσευχή προς την Παναγία. Κι ακόμα τα λόγια του για τα δυο χέρια της ψυχής, τον νου και την καρδιά, με τα οποία πρέπει να αγκαλιάζουμε τον Θεόν όταν προσευχομαστε. Και ο π. Ιωάννης ξανάρχισε να σιγοψέλνη:

- Πάντων προστατεύεις, Αγαθή, των καταφευγόντων εν πίστει τη κραταιά σου

χειρί• άλλην γαρ ουκ έχομεν αμαρτωλοί προς τον Θεόν...»...

Από το βιβλίο: «Π. Μ. ΣΩΤΗΡΧΟΣ

ΚΛΑΨΕ ΠΑΝΑΓΙΑ ΜΟΥ

(Πώς θα βρούμε την άνωθεν βοήθεια)»

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΠΗΓΗ:ΕΙΣ ΔΟΞΑΝ ΘΕΟΥ

Πηγή:fdathanasiou.wordpress.com